

2. květen 1

KAMARÁD

1940 - 2000

Školní časopis sestaven z prací žáků ZŠ ve Vidči
k 60. výročí otevření nové školy – listopad 2000

Základní škola dnes

V současné době navštěvuje naši školu celkem 159 žáků. Veškerý její provoz zabezpečuje 22 pracovníků – 13 pedagogických, 5 pracovníků ve školní jídelně a 4 správní pracovníci. Všichni jsou přímo zaměstnanci školy, protože od 1.1.1993 má naše organizace právní subjektivitu.

Vzdělávací program Základní škola je doplněn dalšími aktivitami. Děti se zúčastňují nejrůznějších soutěží – nejčastěji sportovních a výtvarných, exkurzí, výletů, besed, letos se mohou zapojit v ekologickém kroužku a ve Valašence. Hodiny na nepovinné předměty jsme využili k výuce náboženství a k zájmové tělesné výchově ve 4. třídě. V cizích jazycích, které vyučujeme od 4. ročníku, mizí zájem o německý jazyk; ten zůstal jen ve dvou nejvyšších ročnících. Každoročně vydáváme jedno až dvě čísla školního časopisu z prací žáků, pravidelně obnovujeme galerii žákovských výtvarných prací.

V posledních letech bylo ve škole mnoho věcí vybudováno. Začneme-li otevřením nové tělocvičny v roce 1994, druhou velkou akcí bylo vybudování plynové kotelny a s tím spojené výměny oken v čelní stěně nejstarší budovy. Také průběžná péče o školu je nutná – letos jsme dali do pořádku stěny na chodbách staré budovy, velmi poničené olejové nátěry musely být úplně odstraněny a nahrazeny novými.

Přesto je ještě plno věcí před námi – zcela nefunkční klimatizaci ve školní kuchyni je nutno nahradit novou, stav elektroinstalace v nejstarší budově je ve velmi špatném stavu, vždyť sloužila 60 let, střecha potřebuje opravit. Školní družina nemá samostatnou místnost – dělí se o místnost s 1. třídou. Snad nejvíce žáci pociťují to, že na škole není počítačová učebna. Všechny tyto věci závisí na dostatku finančních prostředků. Věřím, že obecní zastupitelstvo rozvoj školy v budoucnu podpoří.

O posílení rozpočtu školy se staráme i sami. Formou hospodářské činnosti – vaření obědů pro cizí strážníky, kopírování – jsme vydělali za dobu její existence 387 296,- Kč.

Co je ale ve škole nejdůležitější – šikovné děti, těch máme hodně. Doufám, že se Vám budou líbit jejich vystoupení na školní akademii, kterou k jubileu školy připravili žáci pod vedením svých učitelů.

Všechny Vás srdečně zveme!

Dagmar Satková

Výročí naší školy

Obec Vidče náleží k nejstarším obcím Rožnovska, neboť její existence je doložena už z počátku 14. století.

Dějiny videčského školství však začínají až v 1. polovině 19. století. Od roku 1821 se děti z obce začaly učit v najatých místnostech domů majetnějších občanů, později pak v budově, která byla stavěna od r. 1838 a rozšiřována v letech 1885 – 1899. V této školní budově se videčské děti učily až do r. 1939.

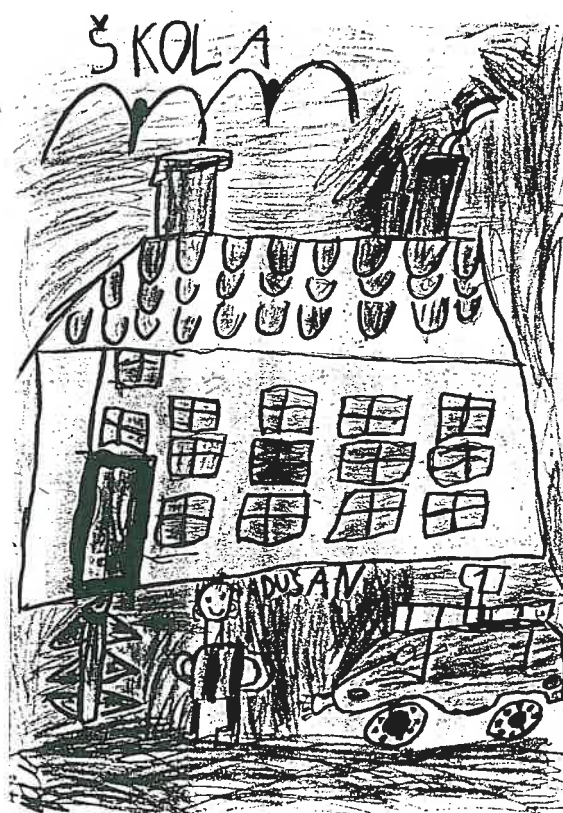
Protože školní budova potřebám vyučování nestačila, byla zbourána a na jejím místě byl 5. 7. 1939, v době videčské pouti, vysvěcen farářem Janem Myškou základní kámen nové školní budovy. Ten můžete spatřit u schodiště vedoucího k hlavnímu vstupu školy. Výstavba probíhala velmi rychle. Už na podzim 1940 byla budova dostavena.

10. listopadu 1940 byla vysvěcena kanovníkem a děkanem rožnovským P. Josefem Segetem a slavnostně otevřena. Od této chvíle uplyne už 60 let.

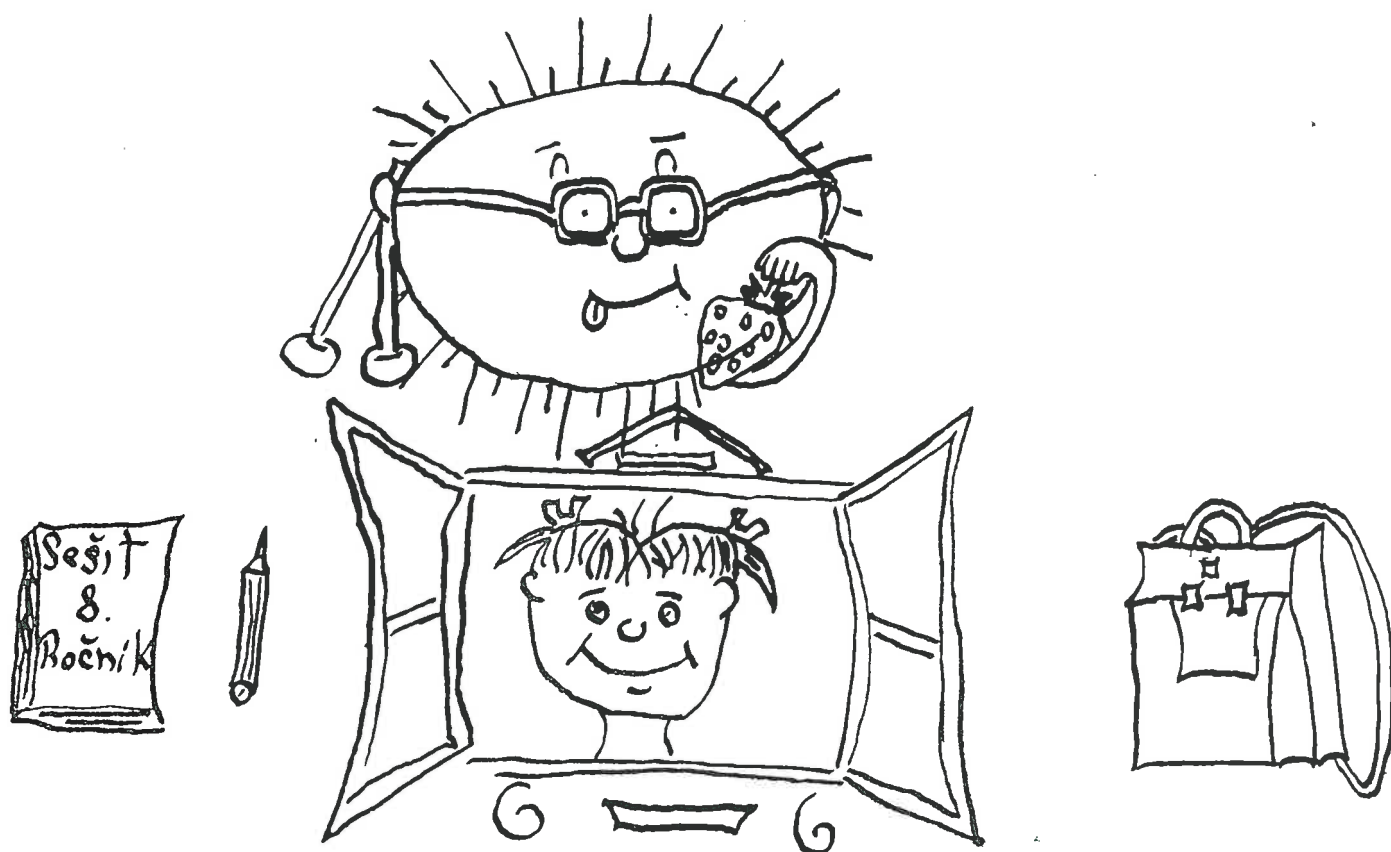
Šedesát roků navštěvují generace videčských a střítežských chlapců a děvčat školní budovu, která byla rozšířena přístavbou další budovy v letech 1968 – 1972 a výstavbou tělocvičny v letech 1990 - 1994.

Dveřmi školy do ní vstupovaly a ve školních lavicích získávaly základy vzdělání stovky žáků. Věnovaly se jim desítky učitelů a správních zaměstnanců. Pro ně všechny školní výročí přináší vzpomínky, vyvolává představy, vede k zamyšlení.

J. Pečalková

D. Kramoliš, 1. tř.

T. Kuchařová, 8. tř.

Výročí školy

Škola bývá plná dětí,
tak to je od nepaměti.
Letos slaví šedesát,
pospěšme jí blahopřát.

My se tady učíme
a hodně se dozvíme.
Já se učím abecedu,
a všechno co nedovedu.

N. Slámová, 2. tř.

Ve škole

Babička Švecová mně vyprávěla, že když nastupovala do 1. třídy, bylo jich 33 ve třídě. Do školy chodila ráda a chtěla být ve škole i o prázdninách.

Od 1. třídy vystupovala v kroužku Valašenka, který vedla paní učitelka Kantorková. Jezdili s ní hodně vystupovat, byli dvakrát v Brně, v Praze, v Šahách a v Blansku. Vždy přespávali v rodinách. Také jezdili po okolí. V hospodě U Hanáčků natáčeli koledy do rozhlasu a hrávali divadlo: Domečku, kdo v tobě přebývá nebo Sůl nad zlato.

Také je učil pan učitel Kancnýř a s ním zase chodili do dílen, které byly v prostorách nynější ředitelny. Stloukali budky pro ptáky, učili se hoblovat a sbíjet dvě prkna k sobě. Chodili s ním také na políčko, buď u pošty nebo nahoře vedle Fabiánů. Velmi je to bavilo. Okopávali zeleninu a pečovali o květiny.

S panem učitelem Tvarůžkem chodili v tělocviku sáňkovat ze Spiny. Auta v tu dobu ještě nejezdila, takže dojížděli až ke škole.

V tělocviku také nacvičovali na spartakiádu a v zimě bruslili na kluzišti.

L. Švecová, 6. tř.

Mamčin zážitek

Když chodila moje maminka do základní školy, navštěvovala kroužek sborového zpěvu. Vedla ho paní učitelka Alena Vičanová.

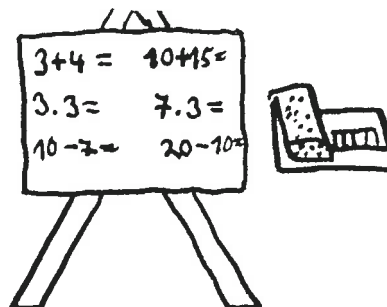
Jednou připravovali nějaké pásmo, se kterým vystupovali na různých akcích. Také vystupovali v kulturním domě na schůzi Jednoty. Do sboru chodila samá děvčata, ale jenom jeden kluk, který se jmenoval Pepík Švajda. Všichni tenkrát vystupovali v pionýrských stejnokrojích. Největší legrace byla, že Pepík přišel na vystoupení sice ve stejnokroji, ale protože venku pršelo, tak měl na nohách obuty gumové holínky, tak zvané „galoše“, které byly vysoké ke kotníkům a zapínaly se na patent. Proto ho musela paní učitelka postavit do druhé řady, aby ty jeho „galoše“ nebyly vidět. Všichni se tomu smáli a Pepík už nikdy příště v „galoších“ na vystoupení nepřišel.

Z. Křenek, 4. tř.

Matematika

Rádi chodíme do školy,
rádi děláme úkoly.
Nejraději v matice
zajímají nás rovnice.
Je třeba pozor pořád dávat
a přípravu nezanedbávat.
Kdo má matematiku rád,
může se zúčastnit pythagoriád.

Lenka Mikulenková, 8. tř.

Matematika

Násobení – to je věda,
Líp se učí abeceda.
A když začne dělení,
nejeden žáček to ocení.
Počítáme,
potíme se,
co neznáme,
dozvíme se.

M. Mičkalová, 8. tř.

J. Karasová, 7. tř.

Jonatány

Každý z nás a našich rodičů určitě rád vzpomíná na dobu dětství a na to, co prožil, když byl ve školce nebo ve škole. Tyto zážitky jsou mnohdy tak neskutečné, že jim někteří lidé nechtějí ani věřit.

I my máme doma několik takových historek. Nejlepší z nich je z doby, kdy chodil můj taťka do deváté třídy. Tato třída byla známa po celé škole, protože, hlavně kluci, pořád něco vymýšleli, aby se ve škole nenudili. Některé jejich nápady byly opravdu kolosální.

Historka, která se u nás vypráví asi nejčastěji, je o tom, jak si pan učitel přinesl do školy na ukázkou jablka, vypěstovaná na své vlastní zahradě. Dal je do vitriny, přidal k nim cedulky, aby se žáci mohli poučit, jaké že to jsou vlastně druhy jablek. Mezi všemi těmi druhy byly i jonatány.

Takto pěkně umytá, vyleštěná jablka s cedulkami vydržela na výstavce asi týden. Vydržely by ještě déle, kdyby devátá třída nepřišla na bláznivý nápad. Devátáky už nebavilo se na jablka jenom dívat, a tak se rozhodli, že zkusí, jak chutnají. Jak řekli, tak také udělali. Na místě, kde dříve ještě byla jablka, pak zbyly už jen cedulky s příslušnými jmény. Když to pan učitel zjistil, nezbylo mu nic jiného, než počkat do příštího roku na nová jablka.

Tohle byla tedy jedna z historek, na které rádi vzpomínáme a na které snad ani nikdy nezapomeneme.

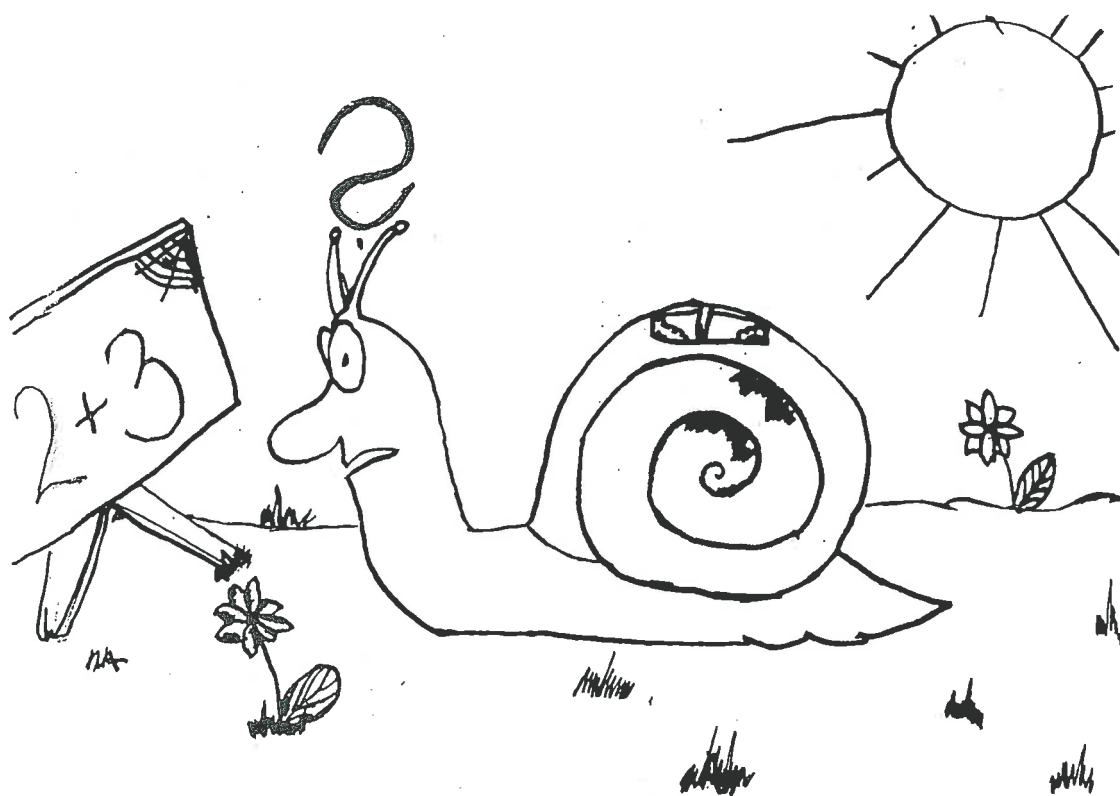
Iva Stodůlková, 9. třída

Zubař

Dřívě jezdíval žáky ošetřit zubní lékař speciálně vybaveným autobusem. Jednou se stalo, že mamčina spolužačka potřebovala ošetřit zubní kaz. Pan zubař ji zub ošetřil a ona se vrátila zpět do třídy. Tam si všimla, že má provrtaný i svetr. Žáci kolem ní se tomu zasmáli. Nejzajímavější je, že ona nedovedla ostatním vysvětlit, jak se to stalo.

M. Maceček, 4. tř.

M. Bobková, 7. tř.

V hodině tělocviku

Pan učitel Máša učil tělocvik a rád hrál fotbal. Jednou pan učitel Máša a tatínek hráli proti sobě. Tatínek bránil. Pan učitel Máša útočil a tatínek v zápalu boje zastavil míč. Pan učitel Máša při své hmotnosti o zastavený míč zakopl a udělal ve vzduchu salto. Dopadl na zadek a při odchodu ze hřiště si ho ještě držel.

Od té doby pan učitel chtěl, aby táta vždy hrával s ním.

V. Kubišová, 4. tř.

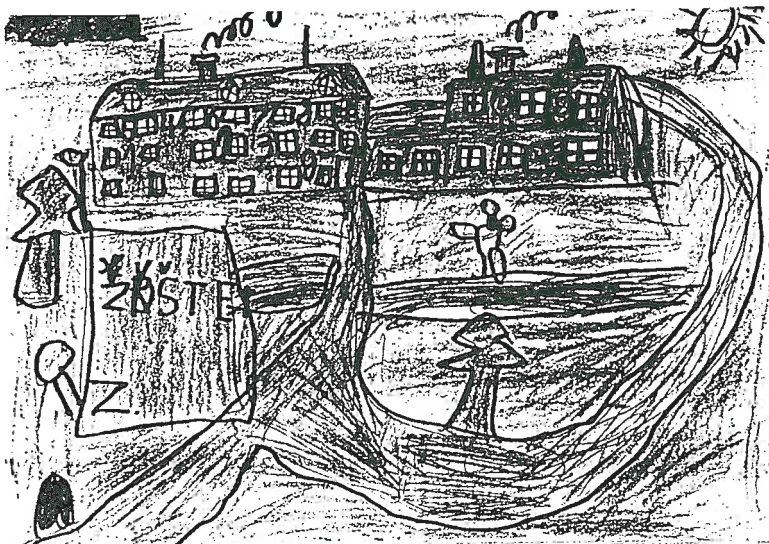

B. Švajdová, 1. tř.

Ztracený sešit

Pamatujete se na svůj první rok ve škole? Mně několik dnů trvalo, než jsem si zvykla na povinnosti, které s sebou škola přináší. V tu dobu jsme ještě bydleli u babičky ve Valašské Bystřici. Maminka mě vozila každý den do školy a ze školy. Byla jsem velmi zapomnětlivá žákyně. Jeden den mi doma chyběl sešit, druhý den kniha a třetí den pouzdro. První a druhý den se se mnou maminka vrátila pro věci zpátky autem. Třetí den po zjištění, že mi chybí pouzdro, se maminka rozčilila. Řekla mi, že se pro něj musím vrátit do školy sama a pěšky. Myslela jsem si, že to je legrace. Ale omyl! Ten den jsem si to cupitala dolů Spinou zpátky pro pouzdro. Maminka mě sledovala autem. Na tuto nucenou vycházku jsem si často vzpomněla. Účel určitě splnila.

K. Jurčová. 4. tř.

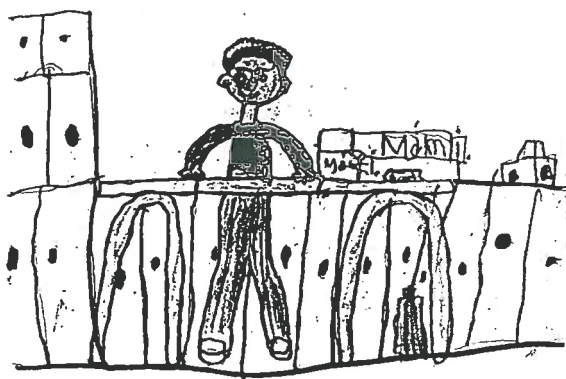
D. Jurča, 1. tř.

Provázky

Uvádím pravdivý případ žáků, kteří byli na lumpárny odborníci.

Tenkrát byli ve třídách dvě řady lavic a kamna. Žáci u kamen bouchali ve vyučování dvířky a říkali, že straší. Protože jim učitelé nechtěli věřit, domluvili se a příští den si všichni sedli do lavic u oken a řada u kamen zůstala prázdná. Dvířka uvázali na dlouhý provázek. Ve vyučování zatahali za ten provázek, až to několikrát pořádně bouchlo. Tvářili se přitom ustrašeně a říkali, že to určitě straší. Ovšemže se jim nepodařilo nikoho přesvědčit. A protože pravé viníky neprozradili, byli všichni stejně potrestáni. Dostali do svých žákovských poznámky. Prý aby měli na co ve stáří vzpomínat.

B. Juříčková, 6. tř.

K. Příbyl, 1. tř.

D. Hasalík, 8. tř.

Nehoda

Babička nám vykládala, jak se připravovali na různé školní soutěže a vystoupení. Jednou měli mít místo odpoledního vyučování tělocvičnou akademii v sále U Hanáčků. Babička se v polední přestávce vracela domů ze školy, aby se mohla převléct do cvičebního úboru. Cestou domů ji však pronásledovalo hejno hus v čele s houserem, který natahoval krk, až šla na babičku hrůza. Utíkala před husami a hledala záchranu v potoce. Tam ale upadla a rozbila si obě kolena. Do školy se vrátila s ovázanýma nohama. Husy ji nedohonily, ale tělocvičnou akademii musela oželeť.

Š. Večeřová, 4. tř.

Průšvih

Byl podzim a dozrávala hrušky. Můj děda byl ještě kluk. Potajmu chodil na školní zahradu trhat hrušky a nosil je domů. Když se jednou se sladkými hruškami vraceli, natchytal je pan ředitel. Pan ředitel na chvíli odešel a potom se vrátil s vrchovatou mísou hrušek. Pobídl je: „Až to sníte, pak teprve půjdete domů!“

Tak to děda i s kamarády všechno snědli, ale na hrušky už raději nechodili.

V. Mlnářik, 4. tř

V pracovním vyučování

Maminka mně vypravovala příhodu ze školy, která se mi velmi líbila.

Jednou měli žáci hodinu pracovních činností a jejich úkolem bylo vyrobit prodlužovací šňůru. Všichni si přinesli potřebný materiál. Pan učitel všem vysvětlil postup práce a zapojení. Potom se pustili do práce. Každý žák pracoval samostatně.

Na konci hodiny pan učitel každý výtvar zkontroloval a vyzkoušel. Jeden spolužák však zapojil dráty špatně. Když pan učitel Holub zasunul konec šňůry do zásuvky, vypadly pojistky. Všichni se rozesmáli a pan učitel Holub vážně řekl: „Danku, ty mě lakuješ!“

H. Macečková, 6. tř.

M. Mikšánek, 9. tř.

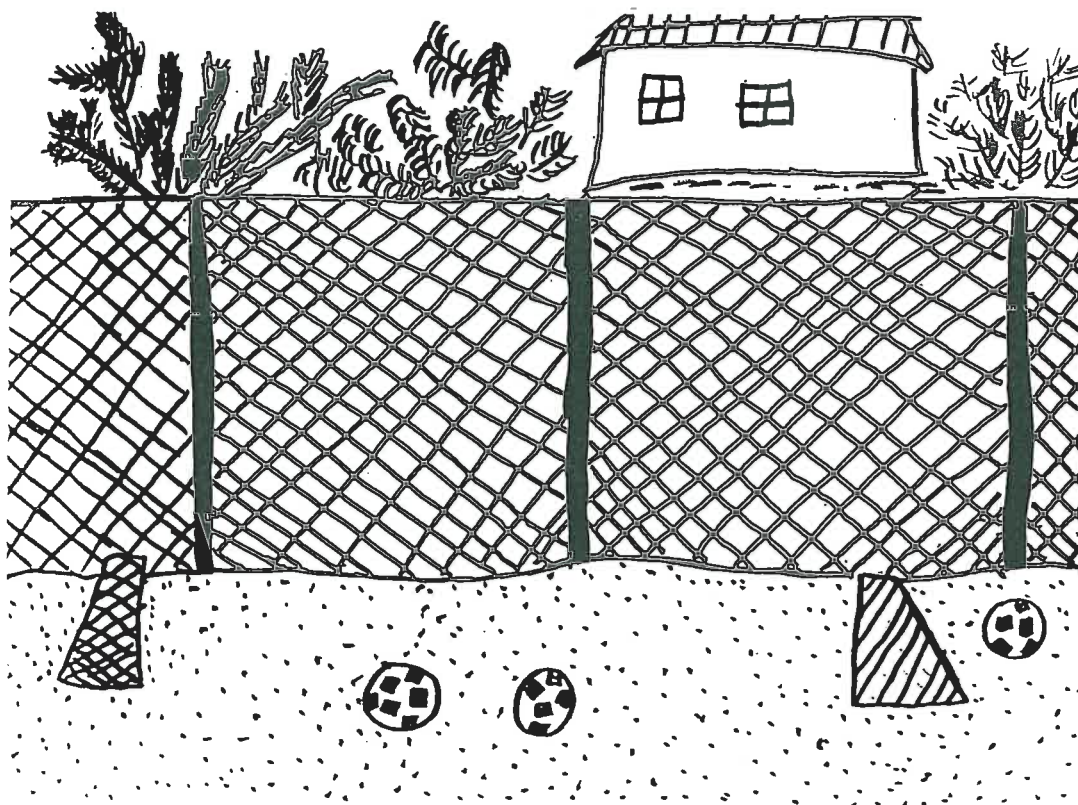
Vzpomínka

Když chodila do školy moje babička, stála škola ve Vidči jako teď. Jen lavice byly staré s napevno umístěnými kalamáři. Jak vzpomíná babička, legrace si ve škole užili dost.

Zábavou kluků například bylo klouzat se na bříše pod lavicemi. Také šťouchali do kamen tak dlouho, až je zadusili. Ve třídě byl kouř a takový nepořádek, že učitel odmítl učit a odešel. Pak musel školník znovu zatopit v kamnech. Až bylo všechno uklizeno, přišel učitel a hodina pokračovala.

Kluky také bavilo paní učitelce přírodopisu, která měla před školou květinovou zahradu a která je naučila, co je to astra, do zahrady házet papírové vlaštovky. Když jich tam bylo moc, tak ti největší lumpové je museli vybírat.

L. Švajda, 6. tř.

J. Janda, 9. tř.

G. Vávrová, 2. tř.

Tělocvik

Tělocvik je dobrá věc,
rozhybáš své tělo přec.
Běháme, skákáme,
na bolesti nedbáme.
My chceme být zdraví, čilí,
ke všemu nabíráme síly.

K. Kolíbalová. 6. tř.

J. Mlnářik, 2. tř.

Hodina zeměpisu

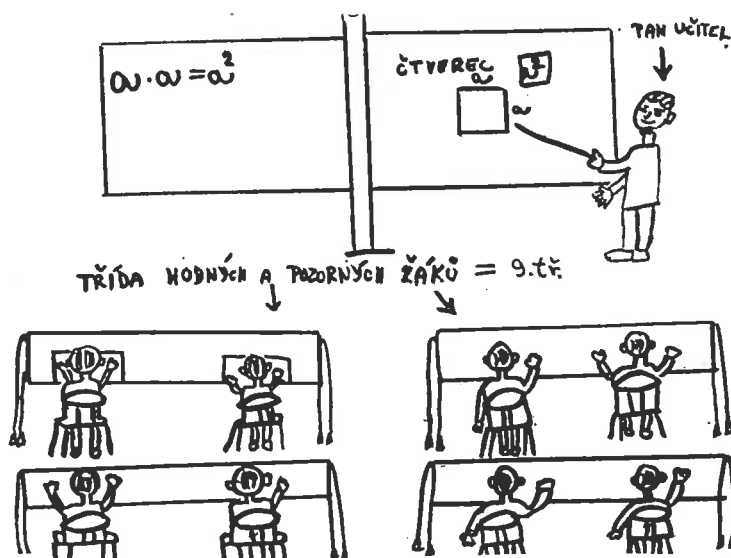
Každému z nás se při slově škola vybaví něco jiného. Někdo si vzpomene možná na učitele, někdo zase na kamarády a jiný člověk na příběhy, které ve škole zažil. Možná se někomu zdá, že se tam kromě učení nemůže nic jiného dít, ale vždy tomu tak není.

Hlavně o přestávkách se vám může třeba stát, že vás někdo trefí tenisovým míčkem, gumou nebo něčím podobným. Lidé, kteří jdou kolem školy se zase určitě diví, když vidí, jak z okna vyletí sešit, pouzdro či papuče. K jednomu ze zážitků patří i příběh, který se zde stal mojí tetě.

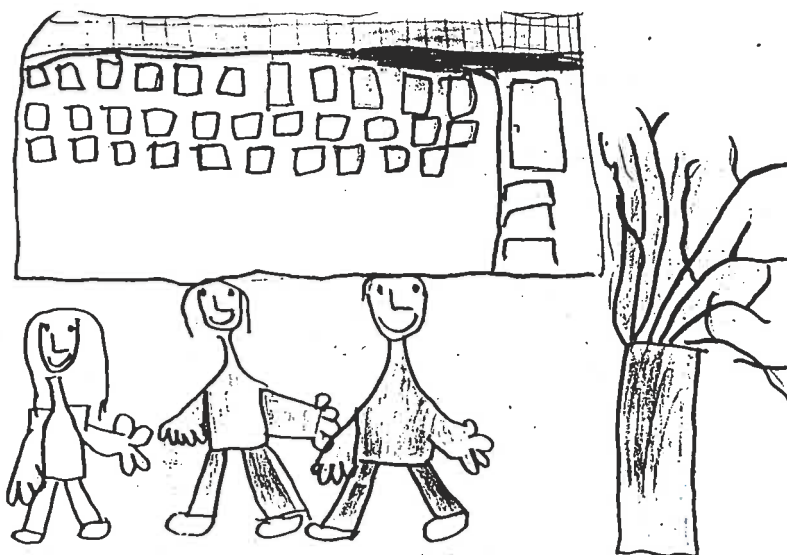
V hodině zeměpisu probírali stát Čínu. Vyučující učitel vyprávěl o zemědělství. Stál u stolu a rozhlížel se kolem. Při výkladu o pěstování rýže a zavlažovacím systému si všiml, že kohoutek u umyvadla je otočen směrem nahoru (ten si přetočili žáci, aby se nemuseli hrbít při pití). Učitel chtěl dát kohoutek do původního stavu, ale ten mu zůstal v ruce a všemi směry začala stříkat voda. Při pokusu nasadit kohoutek zpět voda tekla ještě víc, ale kohoutek se mu nepodařilo našroubovat. Téměř všichni žáci byli pokropeni a i na podlaze vody přibývalo. Vtom dostal učitel nápad zastavit hlavní přívod vody. Zatímco učitel držel svými prsty otvor ve zdi, některý z žáků běžel za školníkem, který za chvíli vodu konečně zastavil. To už však byli všichni kolem mokří. Když se blížil konec hodiny a zazvonilo, učitel odcházel ze třídy se slovy: „Tak jsme probrali pěstování rýže i se zavlažováním.“

Věřím, že během tohoto školního roku budu mít ještě spoustu hezkých zážitků, na které budu dlouho ráda vzpomínat.

Iveta Mikulenková, 9. třída

T. Poláček, 9. tř.

K. Volková, 1. tř.

Škola

Škola, škola, škola
na nás ráno volá.
Do školy jdem velmi rádi,
jsme tam všichni kamarádi.

Později nás vyhání,
kluci mají fotbalové utkání.
Ze školy jdem s úsměvem.
zítra bude krásný den.

M. Stodůlka,
K. Zetková,
T. Kristek, 3. tř.

E. Fuksová, 1. tř.

Sázka

Končil školní rok 1978-79. Devátá třída paní učitelky Neradové se vydala na školní výlet do Velkých Karlovic na dva dny. Pátek a sobotu. Zčásti pěší turistika. Tam kombinovaně autobusem a pěšky, zpátky z Velkých Karlovic do Vidče pěšky. Turistiku bývalí žáci měli rádi, takže jim nějaké ušlapané kilometry nevadily. Ba naopak, vždy se těšili. Aby cesta ubíhala, povídalo se, zpívalo.

Parta kluků uzavřela sázku. Jeden z nich se vsadil, že v pondělí do školy přijde v ženské sukni. Slovo dalo slovo, plácli si. Jestli kluci prohrají, dají dotyčnému dvacet korun (tenkrát měly hodnotu dnešní stokoruny). Když sázku nesplní, dostanou dvacet korun kluci. Podmínky sázky : dojit do školy v sukni, celé vyučování vydržet oblečený v sukni, po skončení vyučování se může převléknout.

V pondělí seděl spolužák první ve třídě. Měl oblečenou úzkou černou sukni a modrou kostkovanou flanelku a tenisky. První hodina fyzika. Pan učitel Holub nezkoušel, takže nikdo nemusel jít k tabuli. Zazvonilo. Třída se rozloučila. Co je? Pan učitel se vrací. Pokládá na lavici deset korun a chce vidět přehlídku. Holky pověsily pod okno, přímo naproti dveřím plakát. Tam stálo : Dnes a naposled naše Pepinka. Dospěli deset korun a děti jednu korunu!

Pan učitel nevěřil svým očím. Chudáci z první třídy. Ti vyšlapali nahoru tolik schodů s korunou v ruce. Učitelský dozor je poslal zpět, že nemají co na druhém stupni dělat.

Hodina po hodině ubíhala. Třída se zasmála spolu s vyučujícími. Ale pak přišel průšvih z minulého týdne. Žák v sukni byl volán do ředitelny. Paní učitelka Neradová s hrůzou očekávala, jestli se objeví v sukni nebo v kalhotách. Třída mu povolila obléct si kalhoty. Pomalu se blížil konec vyučování. Výhra byla skoro v kapse. Pojednou se ozvala siréna. Cvičný poplach. Vzít s sebou nejnnutnější věci a co nejrychleji se shromáždit před školou. Kluci byli neoblomní : „Ne, musíš jít ven v sukni!“ Nechtěl si ji nechat oblečenou, převlékl se do kalhot.

A jak sázka dopadla? Nikdo nevyhrál ani neprohrál. Podmínky byly splněny částečně. Kluci se dohodli na remíze.

Daniel Holiš, 9. třída

Lenka Mikulenková, 8. tř.

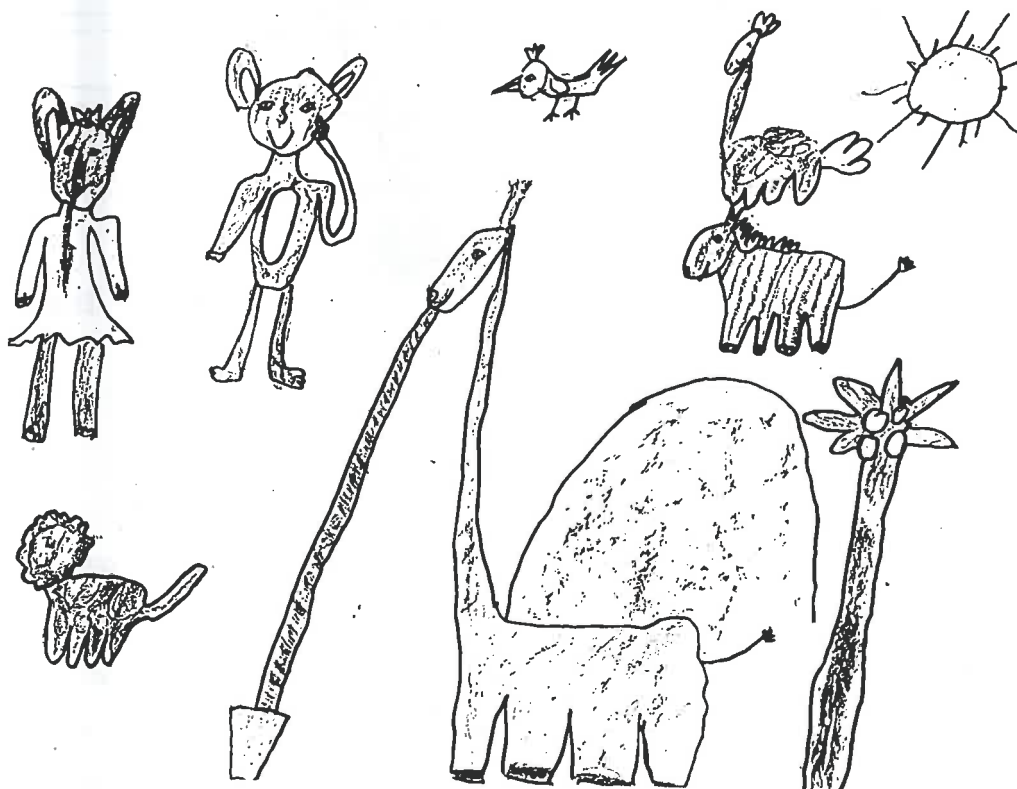

Škola

Máme rádi školu,
jsme tu všichni spolu.
Když se dobře učíme,
jedničky pak nosíme.

P. Goláňová, 2. tř.

S. Kopecká, 2. tř.

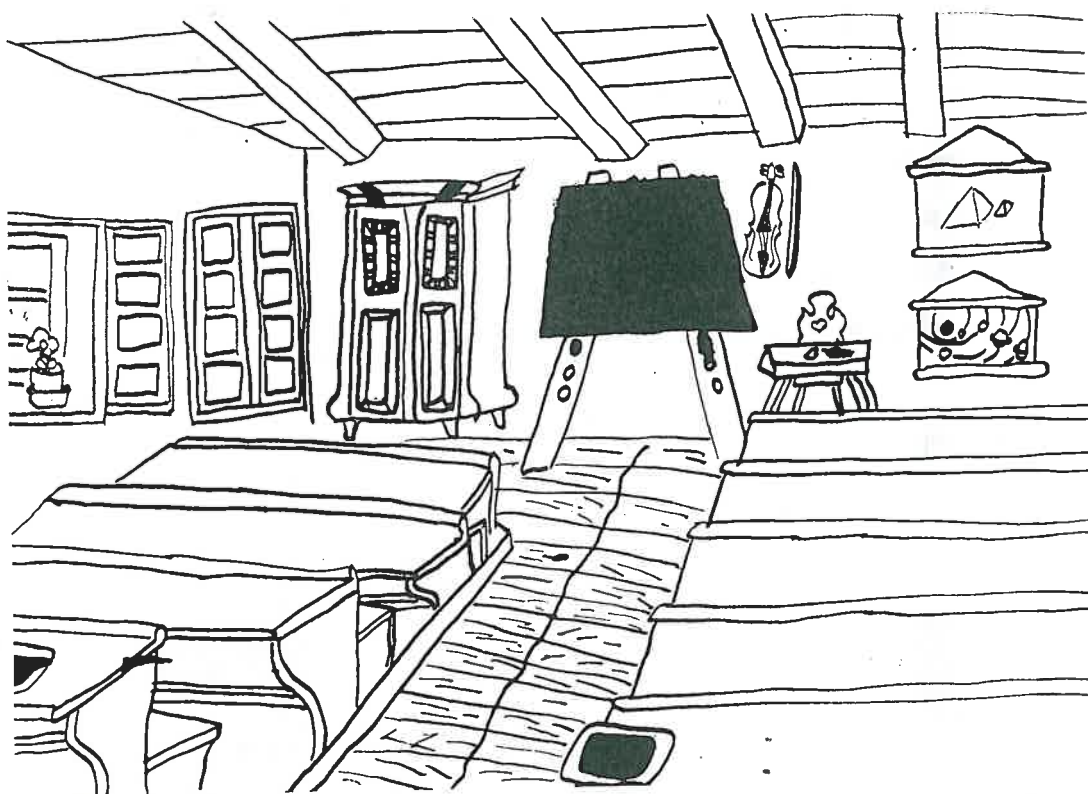

S. Kopecká, 2. tř.

Tabule

Moje nejoblíbenější školní pomůcka je tabule, i když se na nás dívá smutnými černými očima. Nemám rád, když je špatně umytá a stěžuje si, že ji nepořádná služba takhle odbyla. Vezmu houbu a tiše jí říkám: "Ty moje smutná, černá tabule, připrav si ručník, protože tě jdu umýt." Někdy mi ale připadá, že je trochu škodolibá, když někdo neví, co má na ni napsat. Pohled na ni je jako pohled do nekonečné propasti. Takovouhle tabuli si budu pamatovat jako připomínku mé školní docházky.

P. Drda, 8. tř.

P. Hromadová, 8. tř.

Lavice

Stará, nemocná lavice stojí v černém skladu. Její dřevěné tělo je provrtáno červotočem jako prostřílený míč. Zanedlouho určitě skončí pod pilou a bude rozřezána jako cibule v polévce. Nikdo se jí nezastane. Kolika lidem už pomohla při písémkách, kolik je na ní taháků. Noc před svým rozřezáním lavice tichounce nařiká, dívá se do nekonečné tmy a vzpomíná. Co by dala za to, kdyby teď na ní někdo seděl, nebo něco vyšrouboval? Ale už je ráno, lavice pod tím velkým ozubeným kotoučem jen hýkne a v mžiku jsou z ní třísky na topení.

P. Koleček, 8. tř.

D. Vávra, 1. tř.

Čeština

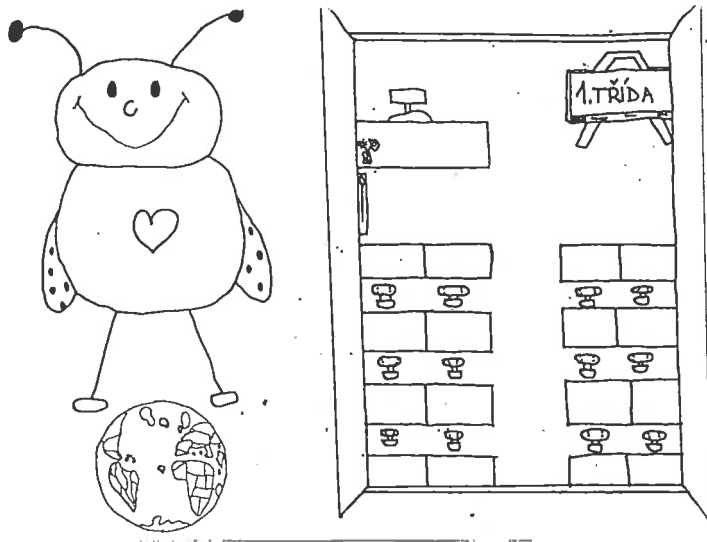
Češtinu nás paní učitelka učí,
přitom nás i trochu mučí,
ale my se nedáme,
protože si posbíráme
všechny naše znalosti
a budem zářit radostí.

T. Poláček, 7. tř.

Škola

Pouzdro, sešit, učitelé,
ve škole je vše veselé.
Učíme se počítat,
sčítat, dělit, odčítat.
Mudrujeme, křičíme
a stále dovádíme.
A až skončí hodina,
přestávka nám začíná.

P. Fryšarová, T. Nohavicová, 3. tř.

S. Vičanová, 8. tř.

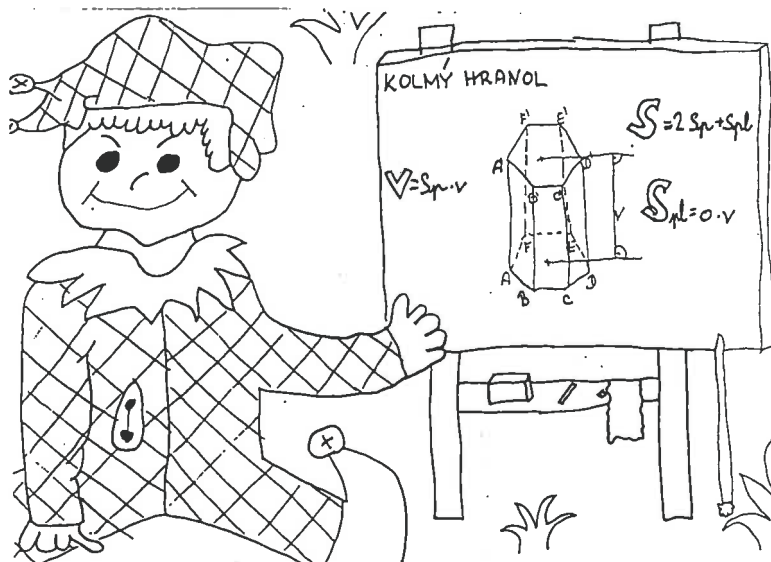
Ideální učitel

Ideálním učitelem by mohl být 174 cm vysoký muž, štíhlý a mladý, který se umí moderně oblékat.

Každý ho má rád, protože jeho vlastnosti jsou žákům sympatické. I když je trochu ostýchavý, vždy se postaví na správnou stranu a za pravdu i za žáky se bije. Když si myslí, že má pravdu, vede s žáky diskusi. A když ho žáci přesvědčí, že měli pravdu, opustí svou hrdost, omluví se a skutečnost přijme. Navenek se chová lhostejně, ale v duši se o své žáky bojí. Prosbám žáků vyhoví a pomůže jim, neboť má zlaté ruce. Na každého si udělá čas, i když ho má moc málo. Volejbal, fotbal, košíková a plavání jsou jeho koníčky. Také rád čte.

Takto bych si představovala ideálního učitele, ale pan učitel Fabián a pan učitel Holub také nejsou špatní.

K. Melichaříková, 8. tř.

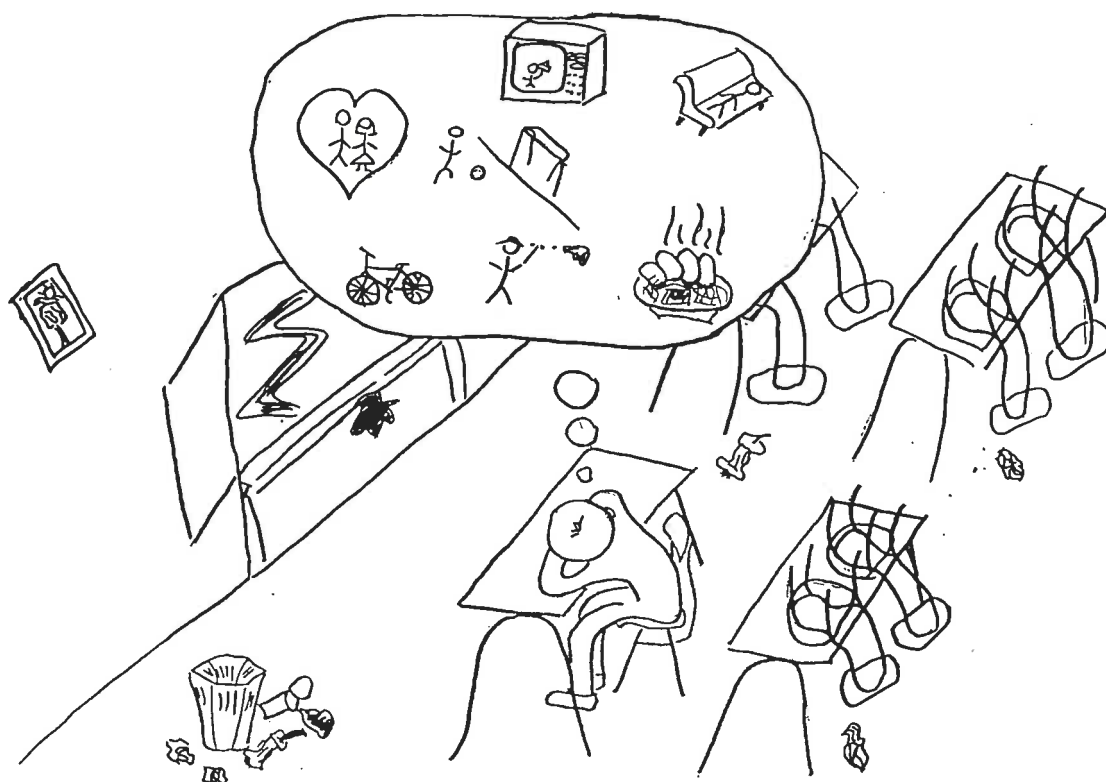

Lucie Mikulenková, 8. tř.

Škola
Červíků

Petra Smutková 7.tř.

Hana Neřádová 9.tř.